

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske
Zagreb

Broj: Ppž-1643/2026

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinje Kristine Gašparac Orlić, predsjednice vijeća, te sudaca Gordane Korotaj i Roberta Završkog, članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Emine Bašić, zapisničarke, u prekršajnom postupku protiv okr. B. B., zbog prekršaja iz čl. 22. st. 1. Zakona o zaštiti od nasilja u obitelji („Narodne novine“, broj 70/17., 126/19., 84/21. i 114/22.), odlučujući o žalbi okrivljenika, podnesenoj protiv presude Općinskog suda u Novom Zagrebu od 28. studenog 2025., broj: Pp-4269/2024-22, u sjednici vijeća održanoj 20. ožujka 2026.,

presudio je

I. Odbija se žalba okr. B. B. kao neosnovana te se potvrđuje prvostupanjska presuda.

II. Na temelju čl. 138. st. 2. t. 3.c) Prekršajnog zakona („Narodne novine“, broj 107/07., 39/13., 157/13., 110/15., 70/17., 118/18. i 114/22.), okr. B. B. je obvezan naknaditi paušalni iznos troškova žalbenog postupka 70,00 EUR (sedamdeset eura) u roku 30 dana od primitka ove presude.

Obrazloženje

1. Pobijanom prvostupanjskom presudom Općinskog suda u Novom Zagrebu od 28. studenog 2025., broj: Pp-4269/2024-22, u ponovljenom postupku, proglašen je krivim okr. B. B. da je, na način činjenično opisan u izreci presude, počinio prekršaj iz čl. 22. st. 1. Zakona o zaštiti od nasilja u obitelji, za koji mu je izrečena novčana kazna 265,00 eura, koju je dužan platiti u roku 30 dana po pravomoćnosti presude, uz pogodnost plaćanja dvije trećine izrečene novčane kazne.

1.1. Istom presudom, na temelju čl. 16. Zakona o zaštiti od nasilja obitelji, okrivljeniku je izrečena zaštitna mjera zabrane približavanja, uznemiravanja ili uhođenja žrtve nasilja u obitelji, bivšoj supruzi M. M., u trajanju jedan mjesec, na udaljenosti manjoj od 100 metara. U odnosu na troškove prekršajnog postupka odlučeno je da je okrivljenik obvezan naknaditi 250,00 eura.

2. Protiv te presude, žalbu je pravodobno podnio okrivljenik putem braniteljice odvjetnice I. B., naznačujući u uvodu žalbe da se presuda pobija u cijelosti. Predlaže da se žalba prihvati te pobijana presuda ukine i predmet vrati na ponovno suđenje pred drugim sucem.

3. Žalba nije osnovana.

4. Neosnovani su žalbeni navodi kojima okrivljenik ističe da je činjenični opis djela za koji je proglašen krivim nelogičan i nejasan jer je u njemu naveden broj njegovog mobitela, a ne broj mobitela njegove bivše supruge, iz čega proizlazi da je on sam sebi poslao poruku sadržaja za koji je proglašen krivim. Prema rezultatima dokaznog postupka doista proizlazi da je u činjeničnom opisu naveden broj okrivljenikovog mobitela, kako se to i ističe u žalbi, no navedena pogreška odnosno propust prvostupanjskog suda da taj podatak izmijeni u činjeničnom opisu, nema za posljedicu takvu nelogičnost i nejasnoću činjeničnog opisa djela da bi izreku činila nerazumljivom u mjeri da bi bila ostvarena bitna povreda odredaba prekršajnog postupka iz čl. 195. st. 1. t. 11. Prekršajnog zakona. Ovo tim više što broj mobitela nije odlučna okolnost o kojoj bi ovisilo ispunjenje bilo kojeg elementa bića inkriminiranog prekršaja. Radnja okrivljenika bi bila dostatno i dovoljno jasno opisana i bez tog podatka, dakle samim navođenjem da je bivšoj supruzi uputio SMS poruku navedenog sadržaja, bez navođenja broja mobitela na koji je poruka poslana.

5. Istu povredu odredaba prekršajnog postupka okrivljenik ističe i navodima da su u obrazloženju presude u cijelosti izostali razlozi o postojanju konstitutivnih obilježja prekršaja koji mu je stavljen na teret, da sud nije valjano obrazložio ni odluku o kazni („bez konkretiziranja o kojim točno okolnostima se radi“) te da je propustio pružiti konkretno obrazloženje odluke o izricanju zaštitne mjere. Suprotno tome, po ocjeni ovog suda, prvostupanjski sud je, nakon vjernog iznošenja dokaznog materijala, naveo koje odlučne činjenice je uzeo dokazanima, pri čemu je dao ocjenu vjerodostojnosti dokaza na temelju kojih je došao do zaključka o počinjenju prekršaja i prekršajnoj odgovornosti okrivljenika, kao i kojim se razlozima rukovodio kod donošenja odluke o kazni i zaštitnoj mjeri pa, dakle, presuda sadrži sve potrebne razloge o odlučnim činjenicama, a isti su jasni i nisu proturječni. Točno je da su razlozi prvostupanjskog suda u vezi izricanja zaštitne mjere šturi, ali ne u mjeri da bi bila počinjena bitna povreda odredaba prekršajnog postupka. Druga je stvar što se okrivljenik ne slaže sa zaključcima i razlozima prvostupanjskog suda, ali, po ocjeni ovog suda, pobijana presuda sadrži dostatne, jasne i neproturječne razloge.

6. Nije u pravu okrivljenik ni kada tvrdi da je prvostupanjski sud pogrešno postupio ispustivši iz činjeničnog opisa veći dio događaja koji mu se optužbom stavlja na teret, smatrajući da ga je prvostupanjski sud za te radnje trebao osloboditi optužbe te smatrajući da takvo postupanje predstavlja nedopuštenu intervenciju suda u činjenični dio optužnog prijedloga. Optužnim prijedlogom je okr. B. B. stavljeno na teret jedno produljeno djelo prekršaja iz čl. 22. st. 1. Zakona o zaštiti od nasilja u obitelji koje se sastojalo od tri radnje (počinjene 5. listopada 2023., 12. listopada 2023. i 16. listopada 2023.) Dakle, predmet optužbe je jedan prekršaj pa je prvostupanjski sud pravilno iz činjeničnog opisa ispustio one radnje za koje je, nakon provedenog dokaznog postupka, utvrdio da ne ispunjavaju obilježja inkriminiranog prekršaja. Da je prvostupanjski sud okrivljenika za te radnje oslobodio optužbe, kako to sugerira okrivljenik u žalbi, onda bi prvostupanjski sud prekoračio optužbu jer bi

donio odluku o dva prekršaja, iako je okrivljeniku bio stavljen na teret samo jedan prekršaj, čime bi okrivljenika doveo u težu procesnu situaciju. Ovakav stav je u skladu s dugogodišnjom jedinstvenom praksom kako Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske (npr. Ppž-3200/2023, Ppž-4322/2022), tako i Vrhovnog suda Republike Hrvatske (npr. III Kr-133/2014 i I KŽ-523/04.).

7. Prvostupanjski sud je ovlašten izmijeniti činjenični opis prekršaja za koji donosi osuđujuću presudu ako se time okrivljenik ne proglašava krivim za nešto više od onoga što mu je optužnim aktom stavljeno na teret (takva izmjena ne smije predstavljati preinačenje na gore za okrivljenika), a upravo tako je prvostupanjski sud postupio u ovom prekršajnom predmetu kada je, prema rezultatima dokaznog postupka, ispustio dio optužbe za koji smatra da ne ispunjava obilježja inkriminiranog prekršaja. Takva izmjena optužbe predstavlja sužavanje protupravnog ponašanja okr. B. B., a ujedno i preciziranje činjeničnog opisa prekršaja u skladu s rezultatima dokaznog postupka, koju radnju je prvostupanjski sud ovlašten, pa i dužan, učiniti. S obzirom da je time smanjena protupravna količina u okrivljenikovom ponašanju, prvostupanjski sud je postupio u korist okrivljenika.

8. Suprotno žalbenim navodima, prvostupanjski sud je osnovano iz činjeničnog opisa ispustio, ne samo radnje koje su se odnosile na 5. listopada 2023. i 12. listopada 2023., nego je osnovano ispustio i dio sadržaja poruke od 16. listopada 2023. za koji je pravilno zaključio da ne ispunjava obilježje inkriminiranog prekršaja. Točno je, kako se to navodi u žalbi, da okrivljenik nije 16. listopada 2023. bivšoj supruzi poslao poruku u kojoj je bilo samo navedeno „kravo debilna“, nego je ta poruka imala još neki sadržaj, ali i po ocjeni ovog suda preostalim sadržajem te poruke nije počinjeno psihičko nasilje, zbog čega je prvostupanjski sud taj dio poruke osnovano ispustio iz činjeničnog opisa. Nije u pravu okrivljenik kada ističe da se sadržaj poruke od 16. listopada 2023. nije smio „razlomiti“, nego se ista trebala promatrati jedinstveno kako bi se shvatio cijeli kontekst i razlog slanja takve SMS poruke. I po ocjeni ovog suda, u poruci: „Idi se liječiti kravo debilna, kako možeš M. tako maltretirati!!!“, a upravo uvažavajući cjelokupan kontekst zbog kojeg je okrivljenik uopće slao poruke bivšoj supruzi, na što se okrivljenik poziva u žalbi, samo izričaj „kravo debilna“, predstavlja radnju psihičkog nasilja, kako je to pravilno i osnovano zaključio prvostupanjski sud. I ovaj sud smatra da se nedvojbeno radi o izričaju kojem je, cijeneći njegov sadržaj a bez obzira na kontekst zbog kojeg je poruka upućena, jedina svrha, smisao i cilj da uvrijedi, ponizi i omalovaži osobu kojoj je upućen i ne može se smatrati i ocijeniti prihvatljivim načinom komuniciranja uopće pa tako ni između članova obitelji. Suprotno žalbenim navodima, predmetni izričaj „kravo debilna“ nema drugačiji značaj i smisao (ne gubi značaj psihičkog nasilja) ako se promatra u cjelini s ostalim sadržajem poruke upućene 16. listopada 2023. („Idi se liječiti kravo debilna, kako možeš M. tako maltretirati!!!“). Ovime je odmah odgovoreno na brojne žalbene navode koji bi ulazili u žalbenu osnovu povrede odredaba materijalnog prekršajnog prava, a kojima se želi prikazati kako nazivanje neke osobe „kravom“ ne predstavlja povredu dostojanstva odnosno da nazivanje osobe „debilnom kravom“ ne može nikoga uznemiriti ili povrijediti nečije dostojanstvo, nego eventualno nekog uvrijediti.

9. Točno je da je u odluci ovog suda broj Ppž-6315/2024 od 8. listopada 2024. navedeno da se „inkriminirane riječi ne mogu promatrati izolirano od konteksta u kojem su one izgovorene, a radi ocjene predstavljaju li one uopće, s objektivnog

stajališta, psihičko nasilje u obitelji“, i upravo u skladu s tom uputom je prvostupanjski sud i postupio kada je u ponovljenom postupku izveo dokaze obrane radi utvrđivanja okolnosti odnosno razloga zbog kojih je okrivljenik uputio bivšoj supruzi predmetne poruke (kontekst u kojem njegova bivša supruga, žrtva u ovom prekršajnom postupku, emocionalno zlostavlja njihovo dijete) te okrivljenika proglasio krivim samo za jedan dio jedne poruke (od tri koje su optužene), čime je postupio i u skladu s još jednom uputom iz navedene odluke ovog drugostupanjskog suda (zadnja rečenica u odlomku 5.5.). Upravo činjenica da prvostupanjski sud okrivljenika nije proglasio krivim za sve ono što mu je optužbom bilo stavljeno na teret ukazuje da je prvostupanjski sud uvažio okolnosti konteksta u kojem su poruke poslone. Pogrešno smatra okrivljenik da okolnosti konteksta u kojem su poruke poslone („sve poruke su direktno povezane s postupanjem oštećenice prema zajedničkom djetetu koje ima zdravstvene teškoće, a prema kojem se oštećena već dugi niz godina ponaša potpuno neprimjereno“) oduzimaju izričaj „kravo debilna“ značaj radnje psihičkog nasilja i time utječe na pravilnost utvrđenja odlučnih činjenica. Suprotno takvom stavu, nikakav motiv odnosno razlog ne opravdava postupak činjenja bilo koje vrste nasilja, osim naravno u slučaju stanja nužne obrane, a o tome se ovdje ne radi.

10. Bezuspješan je pokušaj okrivljenika da, pozivajući se na štetnost ponašanja njegove bivše supruge prema njihovom zajedničkom djetetu te na svoje nastojanje da zaštiti dijete od emocionalnog zlostavljanja majke (ovdje žrtve nasilja), ponašanje koje mu se stavlja na teret prikaže kao krajnju nuždu („okrivljenik je navedenu poruku ... uputio oštećenici u stanju izrazitog straha za dobrobit zajedničkog djeteta“), jer se kod krajnje nužde radi o svim ostalim oblicima opasnosti koji isključuju napad čovjeka. S obzirom da se u inkriminiranom događaju nije radilo o „ostalim oblicima opasnosti“, protupravnu radnju okr. B. B. za koju je proglašen krivim pa ni one koje su mu bile stavljene optužbom na teret nije moguće razmatrati s aspekta krajnje nužde.

11. Nisu osnovani ni žalbeni navodi kojima okrivljenik prigovara ocjeni iskaza svjedokinja djelatnica Hrvatskog zavoda za socijalni rad, ističući da iste nisu ni bile predložene na okolnost neposrednog saznanja o događajima koji su predmet optužbe, već na okolnost neposrednih saznanja obiteljske situacije stranaka. Ovaj sud smatra da je razlog zbog kojeg prvostupanjski sud nije okrivljenika proglasio krivim za sve što mu je optužbom bilo stavljeno na teret, nego samo za jedan dio jedne od tri upućene poruke, upravo to što je pravilno ocijenio dokaze obrane, konkretno iskaze navedenih svjedokinja, uvažavajući njihova saznanja o ponašanju žrtve nasilja prema zajedničkom djetetu.

12. Nije u pravu okrivljenik ni kada ističe da je bilo mjesta primjeni čl. 24.a Prekršajnog zakona, jer, i po ocjeni ovog suda, u konkretnom slučaju nema elemenata za zaključak da bi se radilo o beznačajnom djelu. Naime, za prosudbu je li neko djelo beznačajno od značaja su subjektivne i objektivne okolnosti, odnosno stupanj ugrožavanja ili povrede javnog poretka, društvene discipline i društvenih vrijednosti te potreba da počinitelj bude kažnjen (čl. 24.a Prekršajnog zakona). Po ocjeni ovog suda, u konkretnom slučaju utvrđene subjektivne okolnosti su takve da nema osnove za primjenom instituta beznačajnog djela. Pritom se naročito ima na umu čvrsta uvjerenost okrivljenika kako njegov postupak činjenja psihičkog nasilja opravdava ponašanje njegove bivše supruge prema njihovom zajedničkom djetetu.

13. Iz sadržaja žalbe proizlazi da se okrivljenik nije žalio zbog odluke o izrečenoj novčanoj kazni, no Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, ispitao je pobijanu prvostupanjsku presudu i po toj osnovi jer, sukladno odredbi čl. 202. st. 5. Prekršajnog zakona, žalba podnesena u korist okrivljenika zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja ili zbog povrede materijalnog prekršajnog prava, u sebi sadrži i žalbu zbog odluke o prekršajnoj sankciji. Razmotrivši odluku o prekršajnoj sankciji, ovaj sud smatra da nema osnove za izricanje blaže kazne jer nisu utvrđene naročito izražene olakotne okolnosti koje bi opravdavale primjenu instituta ublažavanja kazne. Imajući na umu da je okrivljeniku izrečena blaža vrsta kazne (za prekršaj za koji je proglašen krivim propisana je i kazna zatvora) i to u visini neznatno iznad zakonom propisanog posebnog minimuma te imajući na umu da, kako je to već navedeno, nisu utvrđene naročito izražene olakotne okolnosti, ovaj sud smatra da se opća svrha prekršajnih sankcija iz čl. 6. Prekršajnog zakona i svrha kažnjavanja iz čl. 32. Prekršajnog zakona ne bi mogla postići blažim kažnjavanjem.

14. Žaleći se zbog odluke o zaštitnoj mjeri, okrivljenik navodi da je prvostupanjski sud izricanjem zaštitne mjere oštećenici samo dao daljnji poticaj da nastavi sa svojim neprimjerenim ponašanjem prema djetetu te da je tom odlukom dijete direktno izložio negativnom utjecaju majke jer će joj to sada služiti kao opravdanje da koristi dijete kao posrednika u komunikaciji s ocem i izlaže dijete neprimjerenim informacijama i vrši daljnje psihičko nasilje nad djetetom dok je s druge strane oca doveo u položaj kompletne nemoći pred takvim postupanjem majke. Po stanovištu ovog suda, prvostupanjski sud je osnovao i u skladu sa zakonom okrivljeniku izrekao navedenu zaštitnu mjeru, jer je primjena iste nužna zbog otklanjanja okolnosti koje poticajno djeluju na počinjenje prekršaja koji je predmet ovog postupka, pri čemu se naročito misli na okolnosti koje okrivljenik ističe smatrajući da iste opravdavaju njegovo ponašanje za koje je proglašen krivim, tako da će se izricanjem predmetne zaštitne mjere dodatno preventivno djelovati na buduće ponašanje okrivljenika. Duljina trajanja izrečene zaštitne mjere jedan mjesec, dakle u najmanjoj zakonom propisanoj duljini, a imajući na umu sve okolnosti koje su temelj izricanja iste, i više je nego primjerena težini počinjenog prekršaja i opasnosti ponovnog nasilničkog ponašanja.

15. Paušalni iznos troškova žalbenog postupka temelji se na odredbi čl. 138. st. 2. t. 3.c) Prekršajnog zakona, koja propisuje da troškovi prekršajnog postupka obuhvaćaju paušalni iznos troškova prekršajnog postupka Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske kada je donio odluku kojom je pravomoćno utvrđena prekršajna odgovornost okrivljenika, ako je odlučivao o redovnom pravnom lijeku tužitelja i okrivljenika ili samo okrivljenika. Paušalna je svota, u skladu s čl. 138. st. 3. Prekršajnog zakona određena u okvirima propisanim Rješenjem o određivanju paušalnog iznosa za troškove prekršajnog postupka („Narodne novine“, broj 18/13.) u rasponu od 100,00 do 5.000,00 kuna (preračunato u eure na temelju fiksnog tečaja konverzije, zbog stupanja na snagu Zakona o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj), a s obzirom na složenost i trajanje postupka te imovno stanje okrivljenika. Naime, iz podataka u spisu ne proizlazi da bi okrivljenik bio lošeg imovnog stanja pa ovaj sud smatra da plaćanjem troška žalbenog postupka 70,00 eura, dakle vrlo blizu minimalno mogućeg iznosa paušalne svote, neće biti dovedeno u pitanje njegovo uzdržavanje ni uzdržavanje osoba koje je on dužan uzdržavati.

16. Slijedom navedenog, na temelju čl. 205. Prekršajnog zakona, odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zagreb, 20. ožujka 2026.

Zapisničarka:

Predsjednica vijeća:

Emina Bašić, v.r.

Kristina Gašparac Orlić, v.r.

Presuda se dostavlja Općinskom sudu u Novom Zagrebu u 5 ovjerenih prijepisa za spis, okrivljenika, braniteljicu, žrtvu nasilja i tužitelja.